

Telegraful

Organ național-bisericesc

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu

Str. Șaguna 8

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei
luni 130 Lei. — Pentru străinătate un an 900
Lei. — Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vinerea

Correspondențele

să se adreseze Redacției Telegraful Român
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori ne-
francate se refuză
Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor:

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se pu-
blică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului Te-
legraful Român, Sibiu, str. Mitropoliei 45

Nr. 3746 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu arhi-
episcop al arhiepiscopiei ortodoxe
rom. de Alba-Iulia și Sibiu și mitro-
polit al românilor ort. din Ardeal,
Bănat, Crișana și Maramurăș.

*Iubitului cler și popor: Har și
milă dela Dumnezeu Tatăl și
dela Domnul nostru Isus Hristos.*

*«Iată vine ceasul și acum
a sosit, ca să vă risipiți fie-
care la ale sale și pe mine
singur mă veți lăsa; dar nu
sunt singur, că Tatăl meu
cu mine este». Ev. Ioan 16, 32.*

În haine de sărbătoare și
cu sufletele curățite prin po-
căință și prin sfânta împărță-
șanie primim și de data acea-
sta, iubiții mei fii sufletești,
praznicul cel luminat al Învierii
Domnului și Mântuitorului no-
stru Isus Hristos. «Acum toate
s'au umplut de lumină: și ce-
rul și pământul și cele de de-
supt. Deci să prăznuiască toată
făptura Învierea lui Hristos».

Lăsați și Voi la o parte
toată grija cea lumească, uitați
necazurile și greutățile vieții
Voastre, faceți să se topească,
ca ceara de fața focului, toată
vrajba și neînțelegerile dintre
Voi, iertați toate pentru Înviere
și unul pe altul ca frații îmbră-
țișându-Vă, Vă luminați cu
prăznuirea. Hristos Domnul, să
învie și în sufletele Voastre,
cu adevărul Lui, cu dreptatea
și pacea Lui, cu toată iubirea
Lui. Și eu părintele și păstorul
Vostriu sufletesc, cu osârdie îl
rog ca pe Domnul și Stăpânul
vieții noastre, să se milosti-
vească a-și trimite din înălți-
mea Tronului ceresc, unde șade
deadreapta Tatălui, darul și
binecuvântările Sale asupra
Voastră a tuturor, așa cum
Vă găsiți adunați înaintea sfân-
tului altar, ca să i Vă închinați

Lui și să prăznuiți mărita și
luminata Sa înviere din morți.

Hristos a înviat!

*

Cuvântul de învățătură cu
care viu și la acest praznic în
mijlocul Vostriu, iubiții mei,
l-am luat de pe buzele Mântui-
torului, când El se găsea în
preajma patimilor și a morții
Sale izbăvitoare. Atunci — pre-
vedea cu duhul toate cele ce
aveau să i se întâmple: batjo-
curile, bătăile, cununa de spini,
cuiele și răstignirea pe cruce.
Dar mie mi se pare că nu
aceasta a fost partea cea mai
grea din suferințele Mântuito-
rului, ci ceea ce a pățimit în su-
fletul Său. E drept, că până în
tainele acelor suferințe sufle-
tești ochiul omului n'a putut și
nu poate să pătrundă. Singur
Părintele cel ceresc a fost
martorul lor. Dar până la o
anumită măsură putem totuș
să întrezărim și noi cumplitele
chinuri ce le-a pățimit Mântui-
torul în sufletul Său. Una din
acele suferințe — singurătatea
— ni-o deslușește El însuși prin
cuvintele: „Iată vine ceasul și
acum a sosit, ca să vă risipiți
fiecare la ale sale și pe mine
singur mă veți lăsa”.

Mântuitorul n'a trăit ca
prorocul Ilie — aproape un
străin în mijlocul poporului său,
— nici n'a fost un pustnic ca
Ioan Botezătorul, în deșertu-
rile Iordanului, ci Mântuitorul
și-a început lucrul său în mij-
locul poporului îngrămădit pe
țarmurii lacului Ghenezaretu-
lui, încheindu-și-l în Ierusalim,
între mulțimea care se adu-
nase la sărbătoare din toate
părțile, în capitala țării sfinte.
Îndată la început își strânsese
în jurul său o ceată de învăța-
cei, dintre cari unii i-au stat
foarte aproape de inimă. O
seamă de femei evlavioase

îi urmau și-i slujeau. Ici-colea
avea în țară oameni cari îi ară-
tau o caldă alipire și de al că-
ror asin, de al căror foisor, de
a căror grădină s'a folosit la
lucrul său. Și cu câtă căldură
le-a grăit apostolilor săi, când
s'au așezat la masă la cina
cea de taină: «Cu dor am do-
rit să mănânc aceste Paști cu
voi, mai înainte de patima
mea» [Luca 22, 15], iar în gră-
dina Ghetsimani i-a rugat miș-
cător pe cei de lângă El: «Ră-
mâneți aici cu mine și prive-
ghiați» [Mat. 26, 38].

Este atâta de firesc să în-
țelegem, cât de vie și cât de
caldă era dorința Mântuitorului
de a nu rămânea singur, ci de
a se împărtași pe sine cât mai
mult oamenilor. Purta doar în
sufletul său, în ființa sa cea
comoară dumnezeiască, nes-
pusă, care singură era în stare
să îmbogățească, să facă feri-
cită și să mântuiască o lume
întreagă. Avea învățăturile și
adevărurile și puterile cari tre-
buiau să scoată omenirea din
întunec și robie la lumină
și libertate. Purta în ființa sa
izvoarele unei vieți cu totul
nouă, din care adăpându-se
sufletele în setate puteau să
ajungă la adevărata viață. Dar
în același timp Mântuitorul ve-
dea cu durere, cum oamenii
rătăcesc pe drumurile pierzării
și slujesc păcatului; vedea tot
întunecul și toată sărăcia din
inimile și din viața lor; vedea
cum orbii conduc pe orbi și
cum cei flămânzi sunt hrăniți
cu pietri în loc de pâinea vieții.
Și atunci pricepem și noi, cât
de adânc a trebuit să simțea-
scă Mântuitorul dorința de-a
chema pe oameni la sine, de
a fi înțeles și urmat de ei, de
a le descoperi bogățiile pe cari
le aducea și de-a-i face să le
primească cu bucurie, în sfâr-

șit de a-i aduce într-o legătură
sufletească, cu sine — și prin-
tr'însul cu Tatăl cel ceresc.

Și cu toate acestea, cât
de adeseori s'a simțit Mântui-
torul singur și neînțeles de oa-
meni. Chiar ucenicilor săi s'a
văzut nevoit să le spună odată:
«Până când vă voi răbda pe
voi?» [Mat. 17, 27]. Dar ce-
ialalți oameni? Conducătorii
poporului i s'au împotrivit și
l-au dușmănit de moarte; po-
porul însuși, dornic de minuni,
îi cerea semne. Așa a fost
primit Mântuitorul în decursul
vieții sale. Dar în mijlocul pa-
timilor? Dintre miile de oa-
meni cari au auzit cuvântul
Lui, cari au văzut viața sfântă
și faptele și minunile Lui,
cari au primit binefacerile
Lui — nu s'a găsit nici unul
care să stea de partea Lui!
Mii de glasuri, cari la intrarea
în Ierusalim înainte cu câteva
zile l-au primit cu „Osana!”,
acum strigau din răsuperi:
„Să se răstignească!” Unde
erau cei mai de aproape ai
Lui? Iuda l-a vândut. Petru
s'a lăpădat de El. Toți ceilalți
l-au părăsit. Singur, cu totul
singur, a trebuit să facă dru-
mul patimilor. Cât de mult a
trebuit să-l doară această sin-
gurătate și cât de apăsătoare
va fi simțit această părăsire
în inima Sa care a iubit pe
oameni mai mult decât oricine
altul! Durerea acestei părăsiri
o talmăcește prin cuvintele:
«Iată vine ciiasul și acum a
sosit, ca să vă risipiți fiecare
la ale sale, și pe mine singur
mă veți lăsa».

În cele din urmă trebuie să
recunoaștem, că a fost chiar
peste putință să înțeleagă ci-
neva dintre oameni în totul pe
Mântuitorul. Veacuri întregi
s'au trudit de atunci încoace
să pătrundă în taina persoanei

Lui — dar care minte ome-nească ar putea spune că l-a înțeles? Viața Lui a fost cu totul alta, decât a oamenilor muritori. El curat și fără de păcat — noi supuși păcatului. El lumina lumii — noi umblând întru întunec. Blând și smerit cu inima — dar în același timp având dela Tatăl toate sub stăpânire. Cine-ar putea înțelege aceasta? Cine-ar putea desluși ce s'a petrecut în sufletul Mântuitorului în grădina Ghetsimani și pe Golgota? Cine-ar putea înțelege pe deplin chemarea pe care nimeni n'a mai avut-o și cine s'ar putea coborî în adâncurile ființei Fiului lui Dumnezeu cel una cu Tatăl? Nouă oamenilor nu ne rămâne altceva decât să ne închinăm Lui cu smerenie, să ne apropiem de El și cu credință și iubire să-l primim ca pe Domnul și Mântuitorul nostru. Printre noi oamenii, El rămâne totuși singur — dar noi suntem ai Lui.

Intr'o altă măsură și în alt înțeles de cum e cazul la Mântuitorul, fiecare om își are momentele sale de singurătate, trăind între semenii săi. Nu numai bolnavul care nu e cercetat, nu numai orfanul care nu e primit, nu numai bătrânul care nu e îngrijit, ci și între alte împrejurări, de câteori nu ne simțim singuri între aceia cu cari trăim și lucrăm împreună? Fiecare om se deosebește de semenii săi, fiecare își are încercările și crucea sa. Și cu cât ai mai mare curaj de a urma convingerilor tale și de a pași pe urmele lui Hristos, cu atât ți se dau mai multe prilejuri să te simți singur. Cutare soț, purtând greutățile familiei, e neînțeles de soția sa; cutare soție, adunând mai multă evlavie în inima sa, trăiește neînțeleasă lângă un bărbat fără credință. Nu-și are fiecare om adeseori drumuri pe cari merge singur și poveri pe cari le poartă numai singur? Și în pragul morții singur te vei găsi.

Intr'adevăr — singur?

«Dar nu sunt singur, că Tatăl meu cu mine este», a spus Domnul. Deși părăsit de toți pe drumul patimilor, Mântuitorul totuși merge sigur către ținta Sa, cu sarcina sfântă pe care a avut s'o poarte pe pământ pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire. Cu

această încredințare suferă moartea pe cruce, rostind cu vântul: «Săvârșitu-s'a».

Această încredințare izvo-rește din adevărul cu adânc înțeles: «Tatăl meu cu mine este». Toată taina persoanei Mântuitorului, înaintea căreia ne plecăm genunchii noștri și ne închinăm sufletele noastre, întru aceasta se vădește: „Tatăl meu cu mine este“, ori cum altădată și mai limpede a spus: «Eu și Tatăl una suntem» [Ioan 10, 30].

Pentru oameni Mântuitorul nu cunoaște decât o singură nefericire: aceea de a fi de parte de Dumnezeu. Aici, în această înstrăinare de Dumnezeu găsește izvorul tuturor relelor și nenorocirilor cari apasă viața omenească. Când curentul electric se întrerupe, atunci se sting luminile și ne găsim în întunec. Intocmai așa se întâmplă și în viață, când oamenii își desfac legătura lor cu Dumnezeu, izvorul vieții, se pierd întru întunec și devin robi păcatului. Și dacă desfăcuți de legătura cu Dumnezeu, trebuie să treacă singuri prin clipe întunecoase și prin lupte grele, atunci cad zdrobiți de neputința lor.

Ci noi nu suntem singuri, nu suntem părăsiți. Domnul și Mântuitorul Nostru Isus Hristos, care prin jertfa Sa preacurată „ne-a apropiat“ de Tatăl, cu noi este până la sfârșitul veacurilor. El a biruit păcatul, arătându-ne drumul vântuții; El a biruit întunerecul, făcându-ne fii ai luminii; El a biruit moartea, viață dăruindu-ne; El a biruit lumea, deschizându-ne calea către Cer.

Iar dacă Hristos ne-a curățit de păcat, cine se va mai întina? Și dacă Hristos ne-a dăruit viața, cine va mai iubi moartea? Și dacă Hristos ne-a făcut părtași luminii din Cer, cine va mai umbla în întunerecul pământului? Nu suntem singuri, nu suntem părăsiți. Aceasta este solia sfântă și izbăvitoare a Invierii Domnului! Cu bucuria ei neasemănată să petrecem Praznicul praznicelor și Sărbătoarea sărbătorilor. În căldura ei să ne topim vrășmașii și să ne împreunăm simțirile întru frățească dragoste, cântând cântarea de biruință: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din

mormânturi viață dăruindu-le!“

Cu aceste gânduri și cu aceste povețe vă trimit și de astădată solia praznicului Sfinței Invieri a Domnului nostru Isus Hristos, pe care doresc din toată părinteasca mea inimă să-l petreceți în deplină fericire și îndestulare sufletească și să-l ajungeți sănătoși întru mulți ani.

Cu această dorință, împărtășindu-Vă arhieriasca Noastră binecuvântare, Vă zic tuturor:

Hristos a înviat!

Sibiu, din reședința Noastră arhiepiscopescă și mitropolitană, la serbătorile Invierii Domnului din anul 1930.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor:

(ss) **Nicolae**

arhiepiscop și mitropolit.

Adevărul Invierii

(†) În viața religioasă a lumii, *Invieria Domnului este o răspântie, ce constrânge pe fiecare om să-și lămurească credința și să-și limpezească aspirațiile spirituale. Adevărul Invierii Domnului stă la această răspântie ca un semn de întrebare, grav și sever, la care sufletul trebuie să dea răspuns. Sau crede acest adevăr și atunci înviează cu Hristos și-L urmează în preamărirea ce l-a gătit Tatăl ceresc. Sau nu-l crede și atunci se înrolează de bună voie în rândul dușmanilor lui Hristos, ochiul său închizându-se luminei celei veșnice și dătătoare de viață și deschizându-se numai în întunerecul minciunii și al deșertăciunilor, ca al paserilor ce și duc existența numai în noapte.*

Creștinii cari umplu bisericile la praznicul luminatelor Invieri, nu săvârșesc numai un act de evlavie și pietate, ci în același timp fac și o solemnă mărturisire: că ei cred în înviere.

Această credință nu este o deșertăciune, ci izvorul viu și nesecat al luminii, al binelui și al vieții veșnice.

Invieria Mântuitorului este ultima zală din lanțul de fapte mai presus de închipuirea noastră, din planul Părintelui ceresc, de a răscumpăra omenimea din păcatul strămoșesc prin scumpul Său Fiu.

Fiul lui Dumnezeu, intrupat ca om, prin patima și moartea Sa pe cruce, a spălat cu sângele Său nevinovat stigmatul rușinasei căderi a Omului, iar prin învierea Sa plină de mărire, ca a unui împărat învingător, a înfrânt și făcut neputincioasă înșasul moartea, ce prin păcat pusese stăpânire asupra oamenilor.

Mai mult. Prin pilda vieții Sale ca om, și prin învățătura

Sa, ne-a deschis drumul spre mărirea veșnică, ce l'a gătit lui Hristos cel înviat.

Împreunat cu Hristos prin sf. botez, creștinul se desbracă de omul cel vechi care e spre moarte, și se îmbracă în omul cel nou, în omul învierii spre viața de vecl. Noua lui viață nu este numai un interesat regim de conservare, o simplă apărare împotriva morții, ci este o viață ce crește fără încetare în mod supranatural: «până când toți vom fi ajuns la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit la măsura plinirii lui Hristos. Ca să nu mai fim copii și jucăria valurilor, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclesugul lor spre uneltirea rătăcirii, ci fiind credincioși adevărului, prin iubire să sporim întru toate, pentru El, Hristos, care este capul (Pavel, Ef. IV, 13—15).

Sufletul nostru e ca o materie, ce mereu trebuie lucrată, mereu trebuie transformată și polită, până când ese din ea icoana lui Hristos (2 Cor. III, 18). Acesta este idealul vieții creștine propovăduit de biserică. Aceasta este impulsunea ce ni-o dă praznicul Invierii. Dar nu numai atât!

În proporția în care noi, prin curățenia vieții, prin sfințenia noastră individuală creștem în Hristos, în aceeași măsură crește și Hristos în sufletul nostru. Între noi, creștinii, și Mântuitorul nostru este o strânsă comunitate de interes. Noi nu putem fi preocupați numai de ideea egoistă a mântuirii proprii, ci trebuie să avem perspective mai înalte, mai largi: să lucrăm ca și gloria lui Hristos să crească!

Trăim în Hristos și Hristos cel înviat trăiește în noi (Ef. II, 21—22). Formăm împreună cu Hristos cel înviat o unitate, un întreg, un corp mistic, în care El este capul, iar noi membrele (Ef. I 22—23).

Ce profundă taină, ce realitate dumnezeiască, ca tu creștine să formezi cu Hristosul tău un singur corp! Ce plină de mister colaborare între tine și Hristos! Hristosul mistic crește și sporește prin tine, prin viața ta, prin faptele tale, prin virtuțile tale și tu crești prin Hristos, ca să-l preamărești, să lucrezi la sporirea gloriei sale, să participi în cele din urmă la mărirea Sa veșnică, când va veni a doua oară, să-și așeze împărăția!

Aceasta este legea progresului nostru individual.

Împreunați cu Hristos cel înviat din morți, vom fi și preamăriți prin El și cu El (Colos. III 3—4). Speranța aceasta e sigură, pentru că se întemeiază pe dragostea lui Dumnezeu, care și-a dat chinurilor și morții pe însuși preaiubitul Său Fiu, pentru noi păcătoșii.

Impreunați cu Fiul Său în duh, primim în noi această efuziune de dragoste, care ne dă certitudinea, că vom fi mântuiți, fiind adoptați de Tatăl prin încorporarea noastră la Hristosul mistic.

Ce sunt strămtorările, ce sunt pătîmirile vieții noastre trecătoare, față cu această dragoste a lui Dumnezeu pentru noi!? Sunt mai mult ocaziune pentru virtute și merit. Nu trebuie niciodată să ne cuprindă descurajarea și pesimismul, pentru că Dumnezeu a pus totul în lucrare pentru mântuirea noastră; pentru că suntem cu Hristos moștenitorii Lui; pentru că Duhul sfânt fermentează în sufletul nostru viața cea nouă.

Iată plata actuală a creștinului împreună cu Hristos! Iată cântecul de triumf al creștinismului nostru!

Moartea naturală e urmarea păcatului, dar pentru creștinul împreună cu Hristos cel înviat este numai o trecere spre viața veșnică. Dacă a trăit și a pătîmit cu Hristos, această trecere nu-l mai poate înspăimânta. Prezentarea la judecată nu mai este clipă de cutremur și de jale, ci imn de biruință.

Invierea lui Isus din morți ne demonstrează, că moartea naturală este preludiul, este prototipul învierii noastre, dacă prin viața pământească n'am sfârșit solidaritatea cu Hristos.

Tatăl ceresc, văzând în noi chipul din ce în ce mai asemenea, din ce în ce mai curat al Fiului Său, ne va învia ca și pe Isus.

Universitatea din Oxford, marea școală britanică, a decernat dlui prof. N. Iorga titlul de doctor *honoris causa*. Distinsul nostru istoric, pentru a mulțumi de onoarea ce i se face, va pleca zilele acestea în Anglia la Oxford, unde se va face solemnă ceremonie a investirii sale cu noul titlu academic.

FOIȘOARA

Viața religioasă a Branului

— 13 biserici brănene —

Am anunțat apariția cărții, egal de interesantă și bine scrisă, datorită dlui profesor și director liceal *Ioan Moșoiu*, sub titlul de: *Branul și Cetatea Branului*.

Prezentăm cititorilor noștri câteva pagini din această carte, și anume, din capitolul: *Viața religioasă și culturală*. Despre bisericile brănene spune autorul:

Din cele mai vechi timpuri Brănenii și-au avut așezămintele lor de cultură, cari nu treceau de umbra unei clopotnițe de biserică. Urme de biserici și școli, ambele pregătind sufletele pentru viață, prin avântul spre cele ideale, și prin lumina ce o dă omului pe drumul vieții, se pot afla până în sec. XVII-lea. Vechii slujitori ai altarului, cari erau totodată și dascăli, au creiat adevărate dinastii preoțești. Pe pietrele funerare din cimitire se pot urmări, ca într-o cronică,

Care să ne fie darul de sfintele Paști?

Cere fiecare ceea ce inima îi șoptește. Unii vor cere funcții, sau înaintări, alții salare și venituri grase. Lucrătorii de pământ cu siguranță cer ploi, și căldură, și climă priincioasă, ca să le poată rodi țarinile lucrate cu sudori crunte.

Am și eu o cerere. Nu râvnesc la venite materiale. Avem prea destui speculanți. Nu mă încumet a le spori numărul. Mie îmi trebuie, de sfintele Paști, alt dar, unul duhovnicesc. Căci, avându-l pe acela, toate celelalte se vor adaoga nouă, cum zice sf. Scriptură.

Care e darul acela? Ni-l vestește cântarea de Paști a bisericii: *Ziua Invierii, să ne lumînăm, unul pe altul să ne îmbrățișăm și tuturor să zicem frați, ear celor ce ne urăsc pre noi să iertăm toate — pentru Înviere.*

Mai mare dar de sfintele Paști nu poate să ne vină. Dacă iertăm și ne îmbrățișăm cu dragoste creștină unii pe alții, se va întronă în sinul neamului pacea atât de dorită, frământările ce ne despart vor dispărea, cum dispăre fumul dus de vânt și cum se topește ceara de fața focului...

Se întreabă lumea: Putem ierta și ne putem îmbrățișa cum cere dragostea creștină?

Aci e nodul gordian ce trebuie deslegat. Vrajbe au existat totdeauna în popor. Nu toți simt și se însuflețesc deopotrivă pentru rânduile creștine. Se pare însă că dușmăniile în timpul mai nou și-au ajuns culmea; de când politica militantă a căutat să aibă aderenți și în satele liniștite de

altădată când nu se întrebă nime: ce colorit politic trebuie să aibă primăriile și consiliile comunale. Dela alegerile județene, și mai ales comunale din urmă, toată lumea știe: consiliul și primarul nostru este național-țărănist, ori este liberal, ori averescan. Că sânt consiliile organe politice, ar merge cum ar merge, dacă numai interesele comunale s'ar avea în vedere. Răul e, că exponenții partidelor se consideră pe sine părți interesate; și astfel și interesele comunale se privesc prin prisma partidelor. Înnoirea cutare ar fi bună pentru comună, — nu ne trebuie însă, că o pune la cale cutare și cutare, care e contra partidului meu. Mai bine renunț la înnoire, decât să știu că un contrar al meu îmi face binele. Curat vorba: Las' să ardă moara, numai să peară și șoarecii. Așa se țin pertractările prin consiliile comunale. Fericite comunele, unde oamenii nu se grupează după partide!

S'ar putea oare schimba starea nefastă, din care și biserica iese păgubită, pentru că preoții ori cât de moderați ar fi și cu orice tact s'ar purta, mereu sânt bănuți de unii că mână apa pe moara contrariilor. Ține-te atunci la vorbe și epitete!

Când se zvonește apoi că un guvern ar fi pe ducă, vine fantoma alegerilor. Se amenință oamenii: Las' că vine vremea noastră! Vă arătăm noi cine sântem! — Astfel sporește caosul în popor. —

Cu toate acestea, nu sântem pesimiști. Simțul bun, al poporului neaș român, totdeauna a triumfat. Și cum a triumfat? S'au grupat cei cuminte și cu tactica lor au risipit sfaturile gălăgioșilor. Sânt, adevărat, mulți «voinici», pe sate, scoși de politică la iveală. Dar, în același timp sânt și moderați și cu mintea la loc destui, cari dacă ar păși la mijloc, s'ar putea face regenerare stărilor tulburi ce de prezent stăpânesc.

acum după război biserica capelă ridicată, de statul ungar pentru funcționarii de vamă și administrativi unguri de ritul romano-catolic, în centrul Branului, care a trecut în proprietatea statului român.

Conform tradiției, cea mai veche biserică din Bran ar fi fost în satul Peștera așezată în gura peșterii, aflătoare în acel sat.

Cele 13 biserici brănene, care au muntele Predașul ca proprietate indiviză și alte proprietăți, administrate de o reprezentanță a acestor biserici formată din preot și 2 mireni de fiecare parohie, sânt următoarele:

1. Biserica din *Moeciul-de-jos* sau Lungocești cu hramul Sf. Nicolae, care a început a se clădi în 1758 și s'a terminat în 1761, în zilele împărătesei Maria Tereza.

2. Biserica din *Cheia*. După tradiție la gura văii lungi ar fi fost un schit. Pe la 1700 s'ar fi clădit o biserică pe locul unde se află cea de azi. Biserica actuală s'a clădit în 1818.

Moderată, mai bine zis cei ce-și știu înfrâna pornirile, ar trebui să păsească la mijloc, să ne scape de luptele netrebnece de partid ce se urmează pe sate. N'au să se afirme ca oameni politici, ci ca buni patrioți. Celui ce încearcă binele, și Dumnezeu îi stă în ajutor. Și cine e mare ca Dumnezeu nostru? Tu ești Dumnezeu, cari poți face minuni.

Eată cererea mea de sfintele sărbători ale Invierii Domnului.
Prot. Vasile Gan.

Glas de protest

al președinților de grupuri european continental, britic și ortodox ale consiliului ecumenic pentru creștinismul practic (Conferența bisericească universală dela Stockholm) împotriva persecuției religioase în Rusia.

Știrile despre grava năpăstuire a libertății de credință și de conștiință în Rusia ne-au sgu-duit adânc.

N'avem nici chemarea, nici intențiunea d'a ne amesteca în politica internă a Rusiei.

Dar, în virtutea răspunderii ca slujitori ai Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos și credincioși principilor soliei noastre dela Stockholm din 1925, ne ridicăm glasul de protest.

Incredințăm de profunză noastră compătimire pe cei greu loviți în drepturile lor omenești cele mai sfinte.

Îmbărbătam pe credincioșii noștri, în toate țările, să se unească și mai strâns decât până acum în rugămintele, rugăciunile și solicitările cu cei năpăstuiți, rugând fierbinte pe atotputernicul și milostivul Dumnezeu, să dăruiască năpăstuiților putere până la margi-

3. Biserica din *Moeciul-de-sus*. Înainte de a se clădi, din zid de peatră, actuala biserică a fost o biserică din lemn, dela care se păstrează un clopot cu inscripția: «Acest clopot s'a făcut de popa Ioan anul 1771».

Biserica actuală de zid, cu acoperișul de șindrilă, s'a clădit în 1839 și s'a terminat la 1843.

4. Biserica din *Fundata*. Înainte de a se zidi biserica actuală din piatră și acoperită cu șindrilă, va fi existat altă biserică de lemn, pentru că la 1788 se amintește preotul Constantin Târgovișteanu, care cu ocazia unei vizitațiuni canonice a «dus protocolul circularilor și s'a aflat bun».

5. Biserica veche de lemn din *Sirnea* a durat până la 1890, când s'a făcut una nouă de cărămidă, sfîntită de Mitropolitul Miron Romanul în vremea harnicului preot Ioan Cențu.

6. În Peștera a fost o biserică veche de lemn până la 1815, când s'a clădit de piatră prin stăruința preotului Bucur Cojanu, care a colectat bani din Țara Românească. Biserica aceasta s'a renovat în 1852.

nea cea din urmă, să pună sfârșit mizeriei grele a fraților noștri, și ca prin semnele vremii de astăzi să ne deștepte pe toți la pocăință nouă pentru zăbăvnicile creștinătății, și la slujbă trătească urmând Domnului nostru.

Berlin, Winchester, Londra și Upsala, 15 Martie 1930.

Președintele comitetului bisericesc evanghelic german:

D. Dr. Kapler

Președinte al grupului european continental.

Episcopul lord de Winchester

Președintele grupului britic.

Mitropolitul de Thyatira Arhiepiscopul Germanos

Președintele grupului ortodox.

Arhiepiscopul Söderblom

Președintele de onoare al grupului european continental.

Nou patriarh iugoslav.

Adunarea episcopilor bisericii ortodoxe sârbești, întrunindu-se, la 12 April 1930, în catedrala dela Belgrad pentru a alege nou patriarh, a desemnat trei candidați. Dintre aceștia, regele Alexandru a numit pe mitropolitul Varnava în demnitatea de patriarh. După citirea decretului regal, s'a procedat la proclamarea solemnă a noului patriarh, în catedrală. Patriarhul Varnava este în vârstă de 50 de ani, în 1920 fusese ales mitropolit de Skoplie.

Alegere de protopresbiter. În 12 April a. c. s'a întrunit în Zărnești adunarea protopopească pentru alegerea de protopresbiter al tractului Branului sub presiul comisarului consistorial Dr. Iosif Blaga. La această adunare au participat 47 membri. După îndeplinirea formalităților prescise făcându-se alegerea și scrutiniul, s'a constatat următorul rezultat: protopresbiterul Vasile Stoicane din Șercaia a întrunit 27 de voturi, iar preotul Victor Pușcariu din Sohodol 20 voturi.

Vacanța școlară de Sf. Paști durează până Duminecă în 27 April.

7. Pe la 1700 s'a ridicat în *Măgura* o biserică de lemn la stăruința preotului Radu Talpă. În 1859 s'a făcut o altă biserică tot din lemn. Pe locul acesteia s'a clădit, cu puțin înainte de războiul mondial, o biserică frumoasă de piatră prin contribuția locuitorilor, la stăruința preotului Iosif Al. Runceanu.

8. În Predeal a fost o biserică de lemn din anul 1750, ear în 1836 s'a clădit biserică actuală cu înfățișare mai mult apuseană decât bizantină, nu are nici hore, nici cupolă.

9. În Poarta se știe, că înaintea bisericii de zid actuale au existat două biserici de lemn, cea dintâi undeva mai aproape de muntele Zănoaga, a doua în apropierea celei de azi.

10. Biserica actuală *Șimon blserica veche* de zid s'a clădit în 1790, și a fost sfințită de episcopul Gherasim Adamovici.

11. Când biserică aceasta a devenit prea mică pentru populația în creștere, preotul Nicolae Vartolomei cu mai mulți frunțași a plănuțit zidirea

Pentru Sfânta Mănăstire Brâncoveanu

Milionul al cincilea

Credincioșii bisericii ortodoxe, din întreg cuprinsul țării românești, s'au dovedit, prin daniile lor, a fi la înălțimea cuceritorilor înaintași dispăruți, întemeetori de sfinte locașuri.

La chemarea înaltului chiriarih dela Sibiu, a I. P. S. Sale Mitropolitului *Nicolae*, particulari și instituții au venit și urmează a veni în ajutorul refacerii și întregirii vechii mănăstiri Brâncoveanu dela Sâmbăta de sus, de lângă Făgăraș, menită să răspândească lumină și mângăere pentru clerul și poporul nostru, apărându-i legea și propovăduind cultura și dragostea creștinească în sufletele neprihănite ale patriei.

Vestind, de sfânta și luminată zi a Învierii Domnului, că darurile pentru sfânta mănăstire brâncovenească au atins suma de peste *cinci* milioane de lei, ținem să renoim expresiunea sentimentelor noastre de mulțămire și recunoștință tuturor donatorilor, în special Eparhiilor surori, dincoace și dincolo de Carpați, precum și așezămintelor culturale și celor financiare, pentru înalta înțelegere arătată istorice ciitorii din Ardeal, care — sprijinită și mai departe de instituții și credincioși — sperăm să poată lua ființă în apropiatul viitor spre mărirea și podoaba întregii noastre biserici ortodoxe.

Ofrandele, din timpul mai nou, sânt următoarele:

a) Donațiuni:

«Albina», institut de credit și economii, Sibiu 25,000

DI Ioan Ionică, inginer
Brașov 10,000

DI Maniu Băra, Stanca,
soția și fiul lor Crăciun,
Rășinari 1000

DI Victor Popaiov, dirigintele oficiului poștal
Sibiu. 305

DI Iacob C. Maria, Hălchiu 230

b) Prin plasare de cărămizi a contribuit:

Păr. Dr. Nicolae Stinghe, paroh, Brașov. . . 5700

DI Victor Popaiov, dirigintele oficiului poștal,
Sibiu. 4000

Cassa Arhiepiscopiei
Bucureștilor 3420

Episcopia Caransebeșului. 1215

Consiliul eparhial din
Chișinău 1120

Episcopia Hușilor . . 1040

Oficiul protop. Hațeg. 1030

Școala normală din Caransebeș 786

Protoieria județului
Dâmbovița. 540

Oficiul parohial Berechi,
ep. Arad 300

Oficiul parohial Zarand,
ep. Arad 200

c) colecte:

Arhiepiscopia Chișinăului. 114

Total Lei 56,000

Suma de mai'nainte 4.986,120

Total general Lei 5.042,120

Dan administrator (1904—1907) și Ioan Hamzea (1907—1929), Gh. Babeș administrator.

Evenimente mai însemnate în viața bisericilor au fost vizitațiunile canonice făcute de Episcopii și Mitropoliții Ardealului. În 1787 a fost în vizitațiune canonică Ghedeon Nichitici; protocolul vizitațiunilor ei e publicat de Arhierul Dr. Ilarion Pușcariu în documentele sale tomul I. În 1793 Gheorghe Adamovici a sfințit biserică veche din Șimon. Mitropolitul Miron Romanul a vizitat Branul în trei rânduri, 1876, 1886 și 1895 cu ocazia sfințirii bisericii din Șirnea. În 1899 fostul protopop al Branului, ales Mitropolit, Ioan Mețianu la Sf. Maria a venit în Bran și a servit în biserică din Moeciul-de-jos. Din însemnările răslețe făcute în condicele parohiale și din cele păstrate în tradiție, am încercat să descifrez trecutul acestor sfinte așezăminte, în care s'a cultivat atât de intens sentimentul religios de cătră slujitorii altarului ridicați până bine de curând din rândurile țărânilor. Prin exemplul viu al vieții lor plină de cucernicie

Cuvinte arhieriești

— La Învierea Domnului —

I

Din pastorală P. S. Sale episcopului *Nicolae* al Clujului:

...Învierea lui Hristos, a deschis o pagină nouă în istoria luminii, ea însemnează triumful lumii, al adevărului și al dreptății, asupra întunecului. Ea deschide omenirii porțile către viața cea adevărată, ea zdrobește tirania, sugrumă păcatul egoismului și face pe oameni așa cum Dumnezeu a voit să fie, după chipul și asemănarea Lui. Durere, iubitorii mei fii sufletești, că se mai găsec și azi țări cărmuite de duhul Satanei.

În apropiere de hotarele țării noastre, dincolo de Nistru, — poporul creștin al Rușilor trăește zile de groază și de prăpăd.

Bisericile sunt prefăcute în locașuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă din ele unelte de război, icoanele cele sfinte și scumpe sunt aruncate și călcate de picioarele netrebnicilor, soții sunt transportați în miez de noapte dela casele lor, soțiile și copii rămași sunt ridicați și duși în altă parte a țării, — pretutindeni numai jale, lacrimi, — durerile cele mai grozave, ca pe timpurile împăraților păgâni, contra creștinilor. Lumea stă încremenită, dar nimeni nu pare a se împotrivi cu tot dinadinsul răului și a intra în luptă, să facă rânduială.

Un bun cunoscător al stărilor nenorocite din Rusia, scrie că tiranii bolșevici au pornit să țină conferințe împotriva dumnezeirii, în toate orașele mai mari. După o astfel de conferință nebunească, rostită de unul dintre cei mai vestiți comisari bolșevici, s'a urcat la tribună un modest preot, că-l combată. În atențiunea imensei mulțimi întrunite, preotul smerit a spus, din baierile inimii, numai aceste cuvinte de temei al credinței creștine: «*Fraților, Hristos a înviat!*» întreaga sală a răspuns cu entuziasm: «*Adevărat, a înviat!*» Iată deci că în sufletul mulțimilor rusești trăește, împotriva tuturor prigonirilor păgânești, sfânta credință mântuitoare în învierea lui Hristos.

Pe noi ne-a învrednicit Dumnezeu, să putem petrece în pace ziua Învierii.

Sânt 10 ani trecuți, decând ni s'a făcut dreptatea, după care moșii și strămoșii noștri au oftat înzadar. Suntem stăpâni pe țara noastră, deci să înmulțim talantul și să nu îl îngropăm în pământ.

și respect față de toate obiceiurile creștinești, prin portul lor național și încurajarea tuturor manifestărilor de ordin național, au contribuit într-o măsură largă la închegarea unei vieți naționale, religioase și morale de o deosebită trăinicie. Și azi mai găsești oameni, cari în naivitatea și curățenia lor sufletească afirmă, că n'au deschis ușile judecătorilor și nu au jurat în viața lor. Tot prin îndemnul și exemplele date de preoți s'a sădit în sufletul Brâncoveanului dragostea față de biserică manifestată în dărniciă, cu care au contribuit la înălțarea și împodobirea acestor lăcașuri de închinare și cultivare.

Cugetare. Pe când filosofii și oamenii mari, trăiesc prin urmașii cari le studiază operele, Hristos nu trăiește prin creștini, ci aceștia trăiesc prin El. — Isus Hristos ieri și astăzi, *acelaș* în veci.

Fiii și fiicele noastre au toată puțința de a crește în școală, în frica Domnului, de a ajunge la slujbe înalte, de a îmbrățișa negoțul și meseriile, pe care le-am nesocotit până acum în paguba noastră. Orașele gem și azi de cei de alte neamuri, și țărani noștri sânt și azi tributarii lor. Noi le dăm puțința să se așeze și întărească în orașe — și nu vrem să înțelegem, că fără carte, fără negoț, fără meserii, vom rămânea multă vreme în robia economică și socială, care e tot așa de grea ca și robia trupească, — iobăgia de odinioară.

«Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiată lumină a învierii!» (Canonul învierii).

Munciți deci și rugați-vă, îndrăgiți pământul care dă roade îmbelșugate și grijiți să nu treacă în mâinile străinului, pentru că țara este a aceluia, în mâinile căruia este și pământul.

Dumnezeu, care a îngăduit Fiului Său învierea cea de a treia zi, a lăsat ca un rezultat asemănător să învie și firea, să învie și sufletul omenesc.

Și în fiecare an, odată cu primăvara, care vine peste firea cea fără de simțire, vine și învierea pentru omul înzestrat cu cuget și simțiri creștinești.

«Hristos a înviat!» — «Adevărat a înviat!» răsună azi din mii de piepturi creștinești, — și în toate a pătruns razele izbăvitoare ale învierii.

Învierea să alunge, iubitorilor, din sufletele noastre toată îndoiala, toată necredința și toată amorțeala.

II

Din pastorală P. S. Sale episcopului *Grigorie* al Aradului:

...Creștinii de azi avem datoria să cercetăm dacă fiecare sfințim locul ce-l ocupăm. Căci oricât de înaltă slujbă ocupăm în viață, dacă ducem o viață nevrednică, nimic nu suntem. Câți oameni nu vedem astăzi spunând că meseria lor nu-i destul de cinstită și aruncă vina pe scaunul de sub ei, în loc să arunce vina pe sufletul lor propriu.

Dar sunt și oameni, cari aruncă vina pe stat, pe biserică, pe comună, — numai pe ei înșiși nu. Unii ca aceștia se plâng, că trăim vremuri grele, că-i scumpește, că nu-i dreptate și câte altele. Față de aceste plângeri trebuie să recunoaștem că viața este așa cum ni-o pregătim în familie. Din familie trebuie să iasă copii buni, crescuți de părinți buni. Căci, iubii mei, agricultura, comerțul, ingineria, orice meserie onorabil practică, sunt vred-

nice de laudă și de ocupația voastră, dar grija de fiii voștri este cea mai nobilă dintre toate. Copiii sunt întrețineră și prelungirea vieții noastre, nădejdea și floarea viitorului! Voi gândiți fără încetare la fiii voștri și munciți pentru ei, iar când moartea li răpește din mâinile voastre, aveți cea mai cunștințată durere. Voi voiți ca fiii voștri să fie fericiți, buni, învățați, cuviincioși și așezați.

Dar aceasta nu se poate face decât prin creșterea religioasă, dacă din tinerețe le strecurați în suflet ideea binelui, dreptății și sfințeniei. Faceți deci mai multă jertfă pentru fiii voștri, căci păgânii încă nutresc pe fiii lor, li îmbracă, ba le dau și unele cunoștințe, dar aceasta nu ajunge. Trebuie să înălțăm sufletele fiilor, și aceasta se face prin învățătura religioasă. Voi părinților aveți un catehism, o carte de religie și predica de Duminecă auzită dela preot. Aveți deci puțința să învățați copiii voștri despre Dumnezeu și sufletul lor nemuritor.

Preoții își fac datoria, învață pe copii în școală, dar târziu, după ce au trăit copiii în familie, iar copiii la școală stau numai câteva ceasuri la lecția de religie pe săptămână. Întrebând odată pe un copil de școală asupra unui punct al credinței, copilul a răspuns minunat. Întrebându-l: cine l-a învățat, el a răspuns: «mama mea». Dar cum, nu preotul te-a învățat? zisei eu. Copilul răspunde: «și părintele m'a învățat, dar știam învățătura aceasta de mai înainte, dela mama mea!»

Pe un alt copil l-am întrebat: «De ce nu vii la biserică? și sărmanul copil răspunde: «fiindcă nici tata nu merge». Pilda voastră, a părinților, trebuie deci să însoțească poveștile religioase ce le dați fiilor voștri. În chipul acesta vom avea un tineret crescut în frica de Dumnezeu, ascultător de stăpânire și cinstitor de legi. Vom avea un tineret, care ocolește crimele, furturile, petrecerile păcătoase și toată neascultarea...

Cheltuieli prea mari! Ministerul instrucției cere: un credit de *trei milioane* lei pentru comemorarea școlară dela Blaj; alt credit, de 1.800.000 lei, pentru comemorarea universitară dela Cluj; și alt credit, de un milion de lei, pentru comemorarea doctorului Davila, — în total *cinci milioane* opt sute de mii de lei. Serbările acestea s'ar putea bine organiza cu cheltuieli mai moderate în vremuri de sărăcie ca cea de azi.

„Eu sânt“...

Mântuitorul Hristos, cel de o ființă și deapurarea veșnic cu Tatăl și cu Duhul, după credința și mărturisirea noastră, a fost Dumnezeu adevărat și om desăvârșit.

Curat ca raza soarelui și deschis ca lumina zilei, în istoria omenirii a fost singurul care a avut conștiința nevinovăției și a sfințeniei în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Numai el a putut întreba răspicat și pe față: «Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat?»

Istoria lumii cunoaște mulți oameni înțelepți și eroi vestiți, sfinți și mucenici, cari au săvârșit fapte mari și nobile și au dat dovezi de înalte frumuseți sufletești. Însă nici unul nu a îndrăznit să spună că-i fără de păcat și nevinovat. Din contră, fiecare om, cu cât s'a aflat pe scară mai înaltă de știință, înțelepciune sau morală, cu atât și-a simțit mai mult păcătoșenia și și-a recunoscut mai sincer neînsemnata valoare. Sfântul Pavel, — cu toate că a fost apostolul neamurilor din Ierusalim, Antiohia, Efes, Atena, Corint și până la Roma și mai departe, — s'a declarat cu umilință «cel dintâi dintre păcătoși».

Numai Isus a fost *fără de păcat* și cu desăvârșire sfânt.

Afară de acest fapt din viața Lui, sfintele Evanghelii ne redau câteva dovezi unice în felul lor și originale în istoria graiului omenesc, pe cari numai un glas dumnezeesc le-a putut rosti:

«**Eu sânt lumina lumii**; celce vine după mine, nu va umbra în întunec, ci va avea lumina vieții».

«**Eu sânt viața cea adevărată**... Rămâneți întru mine și eu întru voi: precum mlădița nu poate să aducă roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți întru mine».

«**Eu sânt păstorul cel bun**. Păstorul cel bun viața și-o pune pentru oile sale».

«**Eu sânt calea, adevărul și viața**. Nimeni nu vine la Tatăl meu, fără numai prin mine».

«**Eu sânt ușa**; de va intra cineva prin mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla».

«**Eu sânt pâinea vieții**; cine vine la mine nu va flămânzi, și cine crede în mine, niciodată nu va înseta».

«**Eu sânt învierea și viața**; celce crede în mine, va fi viu, chiar dacă va muri».

Isus a propovăduit ceea ce însuși a întrupat: Lumina, Calea, Adevărul, Viața și Învierea lumii.

Cine a mai fost așa, și cine a mai vorbit așa?...

El eartă păcatele (Mat. 9, 6); El își are ființa dinaintea lumii și este pe aceeaș treaptă cu Tatăl (Ioan 10, 30; 14, 9); El este totdeauna de față (Mat. 18, 20); El mângăie omenirea (Mat. 11, 28); El este stăpân în cer și pe pământ (Mat. 28, 18).

Slujile arhierului ascultându-l vocea divină, au răspuns că «niciodată n'a vorbit vreun om așa cum vorbește omul acesta». Pilat a spus, că nu află nici o vină în El. Soția sa i-a trimis vorbă: «Nimic să nu aibi cu dreptul acela». Iuda vânzătorul strigă disperat: «Greșit-am, de am vândut sânge nevinovat». Tălharul de pe cruce spune, că «Acesta n'a săvârșit nimic nedrept». Ear «sutașul și ceice împreună cu el păzeau pe Isus, văzând cutremurul și cele ce s'au făcut, s'au înfricoșat și au zis: «Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era acesta»!

Eată deci câteva date care arată clar și convingător, că Isus a fost om și mai mult decât om, care nu găsește termen de comparație sau de apropiere, cu nici un muritor înțelept sau întemeitor de religie. Ele sânt tot atâtea *premises ale învierii*. Din ele rezultă certitudinea învierii.

Contractul de muncă al gazetărilor italieni

Sindicalismul italian realizat printr'un sever corporatism doctrinal a cuprins aproape fără excepție întreg domeniul muncii fizice și acum pășește falnic organizând munca intelectuală. Meritul este cu atât mai mare cu cât între primele instituții cari au abordat sindicalismul este gazetăria. Și a fost necesar. Necessar a fost de altfel pentru întreaga presă a Europei și imperios pentru statele unde raporturile dintre editor și jurnalist se desfășurau după datinile și obiceiurile țării sau chiar ale provinciei. Singurele călânze preconizând directivele de urmat în fixarea relațiilor dintre patron și impiegat, în speță editor și ziarist, era dreptul comun. Or, singur el nu e aplicabil din punct de vedere practic în ziaristică. Mai mult; nu are aori este un principiu

de conduită șubred, susceptibil de interpretări multiple și variate cari oferă ocazii ca sistematic cei doi factori să comită ingerințe unul altuia.

Gravitatea situației nu se oprea aici; prin disreția de care dispune proprietarul publicației onoarea, prestigiul și existența exponentului intelectualității suverane era o pradă vie sfășlă de ghiarele răpitoare.

Soluția care răpune definitiv neînțelegerile de solul acesta este contractul de muncă.

În Italia el a fost legiferat într'al 6 lea an de existență a regimului fascist pronulat în Aug. 1928 și completat la 1 Ian. 1929.

Concomitent cu apariția acestel legiferări, lau nașteri câteva instituții în lipsa cărora rezultatul urmărit de contractul de muncă ar deveni imperceptibil. Astfel: Institutul Național de Prevederi a Jurnaliștilor italieni (art. 22) fondat cu un capital de 700.000

lire aprovizionat din resurse anuale, din 4% asupra apunamentelor gazetărilor, jumătate, adică 2% percepute de editori.

Printr'un decret regal se institue un timbru la care sunt supuse toate publicațiile cotidiene sau periodice apărute în cuprinsul regatului și în parte rambursabil prin adaosul la abonamente, precum și 10% realizat sub formă de impunere asupra biletelor de călătorie cu reducere pentru vizitatorii expozițiilor. Administrarea este încredințată unui Consiliu național și unui comitet executiv compus din 5 membri și aleși din sânul consiliului.

Urmând neconținut specializarea profesională pun bazele Școlii Profesionale a gazetăriei la Sindicatul din Roma ca o perfecționare autonomică a cursului de jurnalistică pe lângă Universitatea din Peruză.

Sub egida unei comisii de paritate și condus de secretarul Sindicatu-

lui național fascist al ziaristilor, s'a creat un birou de plasare organ de stinat a evita colinda somajului în rândurile gazetărilor, apărut în ultimii ani ca o nouă manifestare a crizei moderne mondiale.

Cele 27 articole ale «Dispozițiilor particulare» coroborate cu «Charta muncii» și «Textul contractului» îngăduie prea puține escapațiuni în cari reaua credință se poate lăfăi.

Prima parte înglobează dispozițiuni de ordin general, amintind între altele că legea procură scutul împotriva împrejurărilor diverse cari ar leza domeniul de activitate al redactorului desenator, colaborator, reporter, stenograf, ajutor coresp., corespondent cronicar, redactor ordinar, repactor șef, vice director codirector, director numai în cazul când e înscris în registrul gazetărilor, «Lista profesională», deci implicit făcând din gazetărie unica sursă de existență.

Suflete al meu, închis în colivia trupului! Meditează în dimineața învierii la acest înfricoșat moment, petrecut în Getsemani:

«Pe cine căutați?... Pe Isus Nazarineanul!...

Eu sânt!»...

Pr. Il. V. Felea.

La Învierea Domnului

Pe calea de lumină a veacurilor coboară din înălțimile slăvilor svonul «adevărului mărturisit în cer și pe pământ», că **Hristos a înviat**.

Dar cine a fost Hristos? Răspunsul ni-l dau sfintele lui Scripturi. A fost: «**Om adevărat și Dumnezeu adevărat**». Ca «Om» s'a născut în peștera înfrigurată de tăcerea pământului, a Bethleemului. A fost înfășat și culcat într-o iesle, a crescut sub îngrijirea caldă a părinților Săi cuvioși, după Trup, și învăluit în lumina iubirii Tatălui Lui ceresc, după Ființă. S'a botezat în apa limpede, ca înseninările cerului, a Iordanului, dela Ioan. A predicat noroadelor învățătură divină, descoperindu-le drumul mântuirii. A fost ascultat cu inimi înfrânte și smerite de cei flămânzi și însetați după dreptate-bine-pace-adevăr; primit cu Osanale și ramuri de finic în cetatea lui David, de ceice nu voiau să se despartă de El. Dar a fost și boicotat de cei însumetiți în învățătura legii; palmuit de mâinile celor îndrăciți; judecat, condamnat la moarte și răstignit... A murit pe cruce sub chinurile pi-roanelor înfipite în trup, cu seninul eternității pe frunte, șoptind: «Iartă-le, Doamne, că nu știu ce fac». A fost pogorât de pe cruce și înmormântat după datinile iudaice. I s'a pecetluit mormântul de cei înfricoșați, străjuindu-l cu vegherea dărză a soldaților romani, temându-se să nu fie furat de cei robiți învățaturii Lui.

Dar Hristos Mântuitorul nostru n'a fost numai om adevărat, ci El a fost și Dumnezeu adevărat. Numai prin dumnezeirea sa, prin puterile ei nemărginite a săvârșit un întreg cortegiu de minuni supranaturale.

Adevărul Învierii Lui din morți a depășit puterile gândirii unei lumi întregi, pierdută în gennuna misterelor. Acest adevăr al Învierii a fost mărturisit, fără murmurul îndoelii, de ceice au crezut în El, având a fi verificat mai în urmă și de sufletele sceptice. Căci învierea lui a fost mărturisită de mironosițele ce mergeau la cimitir; de conversiunea legitimă a îndârjiților străjeri; de cei doi apostoli cari mergeau spre Emaos; de cei șapte apostoli pescuind pe lacul Genizaret; și verificată, în urmă, prin minunata convertire a filozofului Saul — de pe drumul Damascului.

Adevărul Învierii este farul ce luminează din eternitate drumul strădaniilor noastre de desăvârșire spre mântuire. Pe faptul Învierii Mântuitorului se zidește pentru veșnicie ființa noastră, se ancorează în marea vieții ce se înalță de viforul ispitelor, câștigând siguranță, liniște și eroism în realizarea fericirii veșnice. Văduvită de mărturisirea Învierii, viața noastră este steapă, căci legile constructive ale sufletului, nu se ritmează cu armonia voinții divine, după cum în Getsimani voința divinului Isus era în directă corespondență cu a Tatălui ceresc. Altfel orce muncă pentru desăvârșirea noastră aici pe pământ va fi inutilă.

În viața aceasta vom avea clipe de rătăcire; vom bea de multeori fiere în loc de apă; păcatul ne va însulița trupul; ne vom crucifica pe Golgota neizbănzilor; dar nu trebuie să ne îndepărtăm de Hristos cel răstignit pentru mântuirea noastră și înviat din morți, spre întemeinirea credinței în veșnicia vieții.

Învierea Lui trebuie să fie adevărul permanent al mărturiilor

noastre, sălășluit în sânul ființei noastre, ca o forță tainică, continuu renăscătoare spre viață. Ea este pentru noi realitatea sensibilă a misterului vieții.

Prin Învierea Lui Hristos creștinismul anulează haosul teoriilor speculative despre lume și viață, eclipsează păgânismul zidit pe alegorii imorale, superstiții și iluzii incoherente și dă întregii lumi o concepție superioară, despre lume și viață, **concepția desăvârșirii prin spirit, spre mântuire, a învierii din morți spre viață veșnică...**

Ingenunchiați în fața icoanei Învierii Mântuitorului nostru, ridicând ochii spre Tatăl ceresc, să ne învrednicească a primi acest praznic, în viața noastră, ca cea mai autentică pildă a reînvierii noastre sufletești; nestăvilit îndemn spre desăvârșire. Căci El a înviat ca Dumnezeu, pentru noi; ear noi să înviem ca oameni prin El, pentru Dumnezeu. Să-L primim în inimile noastre, căci unde este Hristos, este Dumnezeu, — Adevăr-Iubire-Credință-Dreptate Pace, — cu care noi, ceice rătăcim pe o fărâma de pământ suspendată în spațiu, vom putea deschide porțile vieții veșnice, după cum El, «cu moartea pre moarte a călcat»...

Acesta este Hristos și înțelesul praznicului Învierii Lui din morți.

C. Zolcan.

Nr. 3594/1930.

ANUNȚ

Lucrarea de rară valoare în literatura teologică: Introducerea în sfintele cărți ale Testamentului nou, de profesorul Dr. Vasile Gheorghiu, se recomandă tuturor preoților noștri. Prețul unui exemplar este 560 lei, acordându-se un rabat de 60 lei celor ce o procură până la sfârșitul anului curent.

Lucrarea se găsește la Librăria arhiepiscopozană.

Sibiu, 7 April 1930.

Consiliul arhiepiscopesc.

Paștile

Veniți de luați lumină!

Noaptea Sâmbetei cuprinsese cu desăvârșire Ierusalimul; liniștea și somnul stăpâneau pretutindenea.

În miez de noapte însă un freamăt neînțeles străbătu întreaga fire, era parecă o răsuflare, ce pune capăt unui gemet înăbușit, o descătușare dintr-o îndelungată aservire.

Deodată se aude lămurit zgomotul unei pietre mari, care se rostogolește... În același moment întunecul nopții e curmat și îndată se face lumină mare... **A înviat!**

Pentruca rânduiala firii să nu sufere zmințeală, eată se face acum lumină în miez de noapte, pentru a se compensa întunericul care a cuprins pământul mai înainte cu trei zile, dela al șaselea până la al nouălea ceas.

Dacă atunci pământul s'a cutremurat de chinurile celui Răstignit, acum la învierea Lui saltă de bucurie. La această bucurie a naturii nici o ființă omenească nu se asociază, nici paznicii de veghe la mormânt, cari cuprinși de teamă au amorțit. Când s'au trezit, firea își reluase cursul obișnuit, zorile se anunțau; un lucru însă a rămas: **pecețile mormântului erau rupte, peatra prăvălită, paznicii romani nu mai aveau ce să păzească, și rușinați au plecat.**

Maria Magdalena, care alături de mama lui Isus, a rămas până la urmă lângă cruce, a fost și în această dimineață prima care a alergat la mormânt. Mare i-a fost durerea, când a văzut că Domnul nu era în groapă; a alergat la Simon Petru și la celalalt ucenic, pe care îi iubia Isus și a zis lor: Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde l-au pus pe el (Ioan 20, 2). Cei doi apostoli, au fugit îndată la mormânt; Ioan, mai tânăr, a ajuns cel dintâi, dar n'a intrat înăuntru, poate din respect față de Petru, și s'a mulțumit să privească de afară. Sosind Petru a intrat de-a dreptul și a văzut giolgiurile singure zăcând; a intrat apoi și Ioan «și a văzut și a crezut, că încă nu șiau scriptura, că trebuia să învieze din morți» (Ioan 20, 9).

Într'adevăr Mântuitorul spusese ucenicilor săi că va învia a treia zi; faptul li s'a părut însă prea mare și nu l-au înțeles. La văzul mormântului și a giolgiurilor însă, li s'au deschis ochii: au crezut! Asemenea li s'a luminat și mintea și și-au adus aminte de scriptură (Isaia 53, 11): «Și va da Domnul cu mâna sa să scoată din durere sufletul lui, și să-i arate lui lumină»...

Proba de serviciu este stabilită la 6 luni dela angajare, provizorat în care ziaristul nesatisfăcând exigențele direcției poate fi concediat fără a putea pretinde vreo indemnitate. Săveranitatea dreptului de a se elibera un certificat confirmând poziția sa imaculată este determinată.

Chemările temporare sub drapel nu pot aduce pierderea postului ocupat și a retribuțiilor legate de această funcție după cum nu e în cazul satisfacerii obligațiilor cetățenești față de armată.

Se stipulează minimul de retribuție după o scară proporțională cu populația orașului unde gazetarul îndeplinește vreun oficiu. Tot în materie de salarizare se adoptă criteriul de avansare quinquenal, augmentare adoptată și cu ocazia concedierilor cu titlu de bătrânețe.

Repausul, concediile anuale și de infirmitate temporală, accidente pro-

venite în exercițiul profesional etc., nu se bucură de exploatarea cea mai judicioasă negliându-se unele precedente.

Problema schimbării principiilor politice și a imposibilității situației gazetarului față de o împrejurare morală dată nu preocupă decât art. 16 și 17. Natural ar fi fost ca o reformă radicală a directivelor politice în existența unei publicații să facă obiectul unei discuții de amploare și prin urmare o legiferare detaliată, la îndemâna «directoriilor, codirectoriilor, vice-directoriilor, redactorilor șefi, titulari ai biroului, de corespondență, redactori de articole politice, corespondenți parlamentari și toți jurnaliștii având funcții politice».

Pe urmă fragilitatea primei chestiunii presupune doua partide angajate, una concepția politică nouă care vine să călăuzeze publicația de aici înainte și ideea politică veche, care

acum va trebui înlocuită; lacuna legii — pare-se intenționată — vine să fie elucidată de prima instanță, acele «Collèges des Prudhommes» prea puțin obiective. De aci apelări recursuri, subiecte pe cari legea voia să le excludă.

În privința celei de a doua, prejudiciile morale aduse ziaristului în cariera sa sunt atât de relative, nedefinite și multe încât lega contractul colectiv, dacă nu precizează exact o stare de fapt copleșită de inezizabil.

Cu aceste mici mancuri cari vor fi completate și identificate cu rolul ce contractul colectiv și-l asumă, codificarea muncii ziaristului așa cum s'a făcut în Italia este o izbândă, care fără emfază poate fi calificată de un succes unic în Europa. Și ca orice idee proaspătă contractul colectiv este un început, dar un început incomensurabil, el fiind prea puțin apărut în legislația altor state.

Evident nu o împrejurare de alt ordin decât cea politică nu a hărăzit altor State o asemenea lege, ideea sindicalizării a fost încrustată în sta-

tutele organizațiilor profesionale italiene la început ca o condiție, azi o concesione făcută politice fasciste iar mâine și viitorul va fi brăzdat transversal și longitudinal de sentimentul corporativ, «singurul capabil a produce în folosul națiunii», după cum se obișnuiește a se spune în câlculul înfipt în coastele Mediteranei.

LEON PROCA.

Pe patul de moarte. O copiliță, de nouă ani, a unui preot, e pe patul de moarte.

— Ești bucuroasă că mori? o întreabă tatăl său.

— Da, sânt foarte fericită, pentru că voi ajunge astfel mai curând la Hristos.

— De unde știi că există?

— Dă doar m'ai învățat, tată!

— Dar, dacă ți-am spus neadevăr, amăgindu-te?

Atunci fetița, luând o înfățișare gravă, și-a întins mâinile înlături și a rostit respicat și cu convingere:

— Așa a murit pe cruce, pironit pentru mine.

Cuprinși de bucurie sfântă și încredințați de învierea Domnului, cei doi ucenici au plecat tăcuți spre oraș.

Maria însă care venise earăș, a rămas plângând pe marginea mormântului; lacrimile ei au fost curmate prin vedenia celor doi îngeri, ear mângâiere desăvârșită a primit dela Hristos, care i s'a arătat, zicându-i: Marie! — Pătrunsă de bucurie suprafirească, a răspuns într'un sublim avânt: Invățătorule! (Ioan 20, 16).

Ceata împrăștiată a ucenicilor și a prietenilor lui Isus începea să se adune din nou, lumina învierii celui răstignit strălucea tot mai convingător în sufletele lor; de altfel în seara aceleiaș zile Hristos apare, în mijlocul lor, ușile fiind încuiate, și le zice: Pace vouă! după ce mai înainte li-a arătat semnele cuielei și coasta sa.

Nu mai rămânea deci nici umbră de îndoială în sufletele alesiilor lui Isus; Domnul lor, Invățătorul, e viu, a biruit moartea și acum eată, ca unul ce are putere dela Tatăl, îi înzestrează și pe ei cu putere cerească.

Învierea lui Hristos, relatată atât de simplu în evanghelii, este cel mai mare fapt pe care l-a înregistrat vreodată istoria lumii evenimentul capital cunoscut de umanitate, cel mai puternic strigăt de «Sus să avem inimile», care a tunat peste întinsul globului pământesc. Acest fapt ne face să ieșim din văltoarea vieții de toate zilele.

În fața învierii lui Hristos o atitudine deosebită se impune, atitudine de cugetare, de simțire, de viață.

Cel înviat se descopere ca lumină, ca adevăr. Lumina împrumutată din focul învierii se răspândește treptat în încăperea fără de lumină a lumii. Lumina adevărului, lumina credinței celei adevărate începe să strălucească lumii prin învierea lui Hristos. «Iar dacă Hristos nu s'a sculat, zadarnică este credința noastră». (1 Cor. 15, 17).

Acest strigăt: «Lumina lui Hristos» se precizează mereu, și pe aripi de suflare duhovnicească se vestește universului întreg, pătrunzând tot mai bogat și mai adânc în inimi, transfigurând sufletele.

Hristos este Dumnezeu și totmai pentru aceasta lumină! Cei cari ajung la cunoștința acestei lumini, jubilează, căci recunosc în cel înviat pe Fiul lui Dumnezeu: «și aceasta este biruința care biruiește lumea credința noastră». Cine este celce biruiește lumea, fără numai celce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu». (1 Ioan 5, 4, 5).

Din acestea afirmăm că Isus este adevărul. Isus a spus despre sine: Eu sunt calea, adevărul și viața. Isus are adevărul, cunoaște adevărul, este adevărul; aduce și descopere întregul adevăr religios. El ne arată un adevăr dumnezeesc, supranatural pe care sângele și carnea, va să zică priceperea și inima omenească, n'au fost în stare nicidecum să-l bănuiască, nici să-l descopere, nici să-l câștige. Lumina pe care a răspândit-o Hristos în viața sa, — lumină fiind lumii, este adevărită acum prin înviere, în mod strălucitor, ca fiind dumnezească.

Cât de minunat s'au împlinit cuvintele lui Hristos către Pilat: «Deci au zis lui Pilat: Au împărat ești tu? Răspuns-a Isus: tu zici că împărat sântem. Eu spre aceasta m'am născut, și spre aceasta am venit în lume ca să mărturisesc adevărul. Tot celce este din adevăr ascultă glasul meu. Zis-a lui Pilat: Ce este adevărul? (Ioan 18, 37, 38).

Dacă atunci când Isus era legat înaintea lui Pilat, nu a răspuns întrebării sale, acum prin înviere strigă lumii întregi cu glas mare. Învierea lui Hristos a dat soluțiune deplină și definitivă întrebării îndoielnice a proconsulului roman.

Prin învierea sa Isus a pecetluit și verificat, pentru eternitate, toate în-

vățăturile și acțiunile sale din viața sa de profet și arhieru.

Învierea lui Hristos devine astfel cea mai bună cheazăie a dumnezeirii sale, precum și a trimiterii sale mesianice.

În fața acestui mare fapt, creștinul ortodox se va închina cu credință; cel înviat va fi pentru el Domnul și Dumnezeuul său. Învierea lui Hristos îl va trece dela moarte la viață, din întunec la lumină!

Numirea de Paști, pentru ziua învierii, știm că vine dela cuvântul jidovesc *pascha*, ceea ce va să zică *trecere*, dela biblica trecere a îngerului Domnului în Egipt, și dela trecerea evreilor prin Marea roșie; la Paști e potrivit deci să se petreacă în noi o trecere, o transformare. Aceasta însă în ordine spirituală, din starea de păcat în starea de har, dela moarte la viață, de pe pământ la cer, în lumina adevărată a Părintelui luminilor!

Sânt Paștile, veniți de luați lumină!

Gheorghe Secaș
profesor de teologie

† Spiridon Moian

Anunțăm cu durere trista știre, că Spiridon Moian, intendant maior în retragere, cassarul Consistorului nostru arhiepiscopesc, după un morb greu de câteva săptămâni în 15 Aprilie a. c. în etate de 69 ani, a răposat în Domnul.

Regretatul defunct eră descendentul unei familii de grăniceri din țara Oltului și din tinerețele sale s'a dedicat carierei militare, ajungând în decursul răboiului în armata C. R. intendant maior.

După ieșirea din armată, fiind încă în depline puteri fizice și psihice, Sinodul nostru arhiepiscopesc l-a ales asesor onorar al senatului episcopesc, iar Consistorul arhiepiscopesc l-a încredințat importantul oficiu de cassar consistorial.

Timp de 10 ani a provăzut acest important post cu cea mai mare conștiințioasă, distingându-se prin râvnă și prin o deosebită acuratețe. În ultimii ani ai vieții sale a publicat scrierile postume ale fratelui său mai mare Gheorghe Moian fost profesor la Seminarul nostru arhiepiscopesc, iar mai târziu la Seminarul Central din București, decedat în anul 1915.

Răposatul în Domnul Spiridon Moian întreaga sa avere chivernisită prin cumpărări și cruțări a destinată spre scopuri filantropice, dispunând a se înființa o Fundațiune intitulată «Gheorghe și Spiridon Moian», încredințând cu administrarea ei Consiliul nostru arhiepiscopesc. Suma lăsată spre acest scop se apropie de cifra de 400,000 Lei.

Sicriul defunctului Spiridon Moian a fost așezat în capela spitalului orașenesc, unde murise. Pe sicriu a fost așezate mai multe cununi: din partea Consiliului arhiepiscopesc, a neconsolatei sale soții Alexandrina născută Stoica, a nepotului său Gheorghe Moian inginer și a altor rudeni, cunoscuți și prieteni.

Serviciul funebrel a fost săvârșit în 16 April a. c. în numita capelă de protoierei E. Cioran, A. Gălea și V. Nistor; iar apoi corpul neînsuflețit al răposatului a fost transpus în comuna sa natală Voila din județul Făgărașului, unde a fost așezat cu ceremonia cuvenită în 17 April a. c. în cripta familiară de acolo.

Depunând o lacrimă de durere pe mormântul decedatului, care întreaga sa viață a dedicat-o binelui obștesc, rugăm pe bunul Dumnezeu, ca sufletul lui să-l așeze în lăcașurile dreptilor. — În veci amintirea lui!

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român, „Astra“

Convocare

În temeiul hotărârii adunării generale dela Turda din luna Octomvrie anul trecut, convocăm *Congresul cultural* al Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român «Astra», la Sibiu, pe zilele de 24, 25 și 26 April 1930, cu programul următor:

1. Dimineața la ora 9 chemarea Duhului sfânt în catedrala mitropolitană ortodoxă română și în biserica unită română.

2. Deschiderea congresului la ora 10 a. m.

3. Referate asupra problemelor cuprinse în circulara Nr. 3994/1929, discutarea lor și încheierile votate.

Sânt rugați a participa la acest congres câte 1—3 delegați dela fiecare despărțământ al Astrei, precum și toți românii cari se interesează de istorica societate cărturărească dela Sibiu și în general de marea problemă a culturii poporului românesc. Vor fi admiși la discuție toți aceia, cari au cuvânt de spus asupra problemelor, ce se vor pune la ordinea zilei, fie că sânt ori ba membri ai societății.

Ceice doresc a participa sânt rugați a aviza despre aceasta Comitetul central la Sibiu cel mult până în 21 April a. c., ca să se poată lua măsuri pentru încartiruire la hotelele «Bulevard» ori «Împăratul Romanilor», unde oaspeții noștri vor beneficia pentru zilele de mai sus reducere de 30%, cum și în restaurantul hotelului «Bulevard».

Toată ziua în 23, și dimineața în 24 April, la gara din Sibiu se vor găsi aranjorii noștri cu bandă albă la brațul drept, cari vor da toate informațiile și vor oferi celor ce se cuvine cărțile de legitimare pentru hotel și restaurant.

Comitetul central al Asociațiunii.

INFORMATIUNI

La praznicul luminetei sărbători a Sfințelor Paști adresăm tuturor cititorilor noștri creștineasca salutare: **HRISTOS A ÎNVIAT!**

Decorare. Înalta Regentă a conferit medalia «Bene Merenti» el I. venarabilei doamne *Marla Cosma* din Sibiu, pentru munca stăruitoare desfășurată pe terenul cultural și național din Ardeal. Dorim venerabilei matroane să se poată bucura încă mult timp de binemeritata distincție.

Contestație respinsă. Comitetul de revisiune din Cluj, — ocupându-se Vinerea trecută de contestația înaintată din partea listei românești din Sibiu, împotriva alegerilor municipale din acest oraș, — a respins această contestație.

Bisericele în Ungaria de astăzi dispun, — cum scrie o revistă bisericească maghiară, de moși în întindere, socotită în jugăre (pogoane) cadastrale: 962 mii ale bisericii romano-catolice, 47 mii ale bisericii reformate, 10 mii ale evanghelicilor, 2700 ale greco-catolicilor, 1300 ale ortodocșilor, 291 ale unitarilor; sina-goagele au 104 jugăre.

Cel mai mare tiraj îl are biblia. Societatea biblică britanică publică zilnic 12 mii de biblii. Această societate a vândut până acum 237 milioane biblii tipărite în peste 600 de limbi și dialecte. În Europa se vând anual cam 1½ milion de exemplare din această ediție a bibliei, în America de sud peste o jumătate de milion de volume.

STIRI LOCALE

Publicul care, — nu prea numeros, — a fost de față Vineri seara, în 11 April, la *concertul religios*, dat în catedrala mitropolitană de Reuniuniunea română de muzică «G. Dima», a avut bun prilej, pentru orice suflet creștin, ca, în preajma Sfințelor sărbători ale învierii, să se reculeagă, revenind la Hristos, spre a-i cere har și ajutor.

Sub măeștra conducere a dlui N. Oancea, corul Reuniunii a executat, în timp de-o oră, 12 cântări, între care subliniem pe: *De tine se bucură*, a regretatului maestru Gh. Dima, o melodie, ale cărei acorduri ne revocă în minte muzica bisericească a poporului nostru ardelenesc. Frumos, dulce, de-o gingășie extraordinară, a fost *Hristos a înviat*, al lui Podoleanu; expresiv și puternic *Sfinte Dumnezeule*, de Ed. Wachmann, nu mai puțin izbutite celelalte compoziții, de: N. Oancea, T. Popovici și G. Muzicescu.

Concertul, — onorat cu prezența I. P. S. Sale Mitropolitului *Nicolae*, a P. S. Sale Arhierelui Vasile, vicar arhiepiscopesc, și a altor persoane bisericești, militare și civile din oraș, — întărește buna reputație a Reuniunii.

Răscumpărări. Părintele asesor cons. *Dr. George Proca* și-a răscumpărat felicitările de ziua onomastică, contribuind la fondul orfelinatului arhiepiscopesc cu suma de 500 Lei.

— Dl. *Dr. George Măcelar*, avocat, și-a răscumpărat felicitările de ziua onomastică, dăruind 500 Lei la fondul N. Cristea, administrat de Reuniunea meseriașilor și 500 Lei la fondul căminului pentru bătrâni al «Societății rom. de înmorm. din Sibiu».

— La acelaș fond, și tot ca răscumpărare a felicitărilor a dăruit dl *George Poponea*, 200 Lei.

Li se exprimă mulțumită.

Adunarea generală a «Reuniunii cult. naționale a meseriașilor români din Sibiu» s'a ținut în 6 April a. c. conform ordinii de zi publicată. Adunarea generală a fost deschisă și condusă de dl rector *N. Colan*, președintele Reuniunii. S'a cetit Raportul general al comitetului și s'a prezentat încheierea socotelilor pe anul 1929, fiind primit atât raportul general, cât și încheierea socotelilor, votându-i-se comitetului mulțumită și dându-i-se descărcare.

Urmând la ordinea zilei alegerii comitetului pe timp de 3 ani, înainte de a se trece la alegerea comisiei de candidare, dl N. Colan comunică adunării generale că în urma multelor ocupații ce le are, roagă adunarea generală să abstea dela alegerea dsale ca preșident, mulțumind pentru încrederea, dragostea și sprijinul acordat timp de 6 ani. După alegerea comisiei de candidare și după propunerea ei, este ales aproape în întregime vechiul comitet, în frunte cu stim. domn *Emilian Cloran*, protopop, ca preșident.

După alegerea comitetului, dl *G. Poponea*, ca preșident al alegerii, în numele adunării generale, în cuvinte bine simțite mulțumește dlui rector N. Colan pentru conducerea înțeleaptă și dragostea arătată în cei 6 ani, rugându-l ca și pe viitor să fie bun îndrumător și sfătuitor al reuniunii.

De încheiere amintim, că vechia noastră Reuniune, pe lângă continuarea activității, conform tradiției pe teren cultural, național și profesional, și-a mai îmbogățit averea în anul 1929, cu frumoasa sumă de aproape 100,000 Lei.

Posta redacției

Pr. T. M. în S. Conferența a apărut în Nrul 28. — Vi se comuni a de administrație că foaia se trimite la adresa *Oficiului parohial*.

(24) 1—1

Publicație de licitație

Pentru facerea unui grilaj așezat pe un zid de beton, se publică licitație, care se va ține în ziua de **11 Mai a. c.** Betonul în pământ va fi de 40 cm. și afară din pământ de 70 cm., grilajul va avea în lungime 36 metri și în înălțime 1.20 m.; se va face grilajul după modelul ales de consiliul parohial. Doritorii să-și trimită la oficiul parohial oferta pe ziua numită.

Bunești, în 6 April 1930.

Oficiul parohial ortodox român.

Dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu se poate procura:

Confesiuni și Secte

studiu istoric-misionar

de

Arhiereul

Grigorie Leu Botoșăneanu

Prețul Lei 120.—, plus spese postale Lei 10.

Dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu, se poate procura cartea:

Înalt Prea Sfinția Sa Patriarhul României

DR. MIRON CRISTEA

Înalt Regent

OMUL ȘI FAPTELE

Contribuțiunile la studiul istoriei bisericești române ortodoxe contemporane

de

ION RUSU ABRUDEANU

Volumul I

Prețul Lei 500.—, plus spese postale Lei 20.—. Suma se poate trimite prin mandat postal.

A apărut în editura Comisiunii administrative a Tipografiei arhiepiscopale și se află de vânzare la Librăria arhiepiscopale din Sibiu broșura:

„Profeții mesianice în vechiul Testament”

texte alese de dl NICOLAE NEAGA, profesor suplent la Academia teologică „Andreiană”, din Biblia publicată sub îngrijirea Sfântului Sinod în 1914, cari texte, pentru că să fie cât mai accesibile la înțelegerea din Exegetică în institutele teologice sunt înzestrate cu titluri în conformitate cu importanța lor mesianică. Prețul unui exemplar e Lei 55.—. Librăriilor și direcțiilor institutelor teologice pentru comanda de cel puțin 10 exemplare li se dă 20% rabat.

Librăria Arhiepiscopale

A apărut în ediție nouă și se află la Librăria Arhiepiscopale din Sibiu:

Teologia practică**Liturgica bisericești ortodoxe**
cursuri universitare

de

Dr. Vasile Mitrofanovici

fost profesor p. o. teologia practică la facultatea teologică din Cernăuți

Prelucrate, completate și editate

de

Prof. Dr. Teodor Tarnavski

și acum din nou editate și completate

de

Dr. în teologie și filozofie

Nectarie Nicolae Cotlarciuc

arhiereu și mitropolit al Bucovinei

fost profesor universitar pentru Teologia practică

Prețul Lei 650.—, plus spese postale Lei 30.—

Reverenzi preotesti**După ultimele cerințe**

Se execută în termenul cel mai scurt posibil pe lângă preț convenabil la

Croitoria

(23) 7—7

Dumitru Dusleag**Sibiu, Târgul Peștelui Nr. 12**

în depozit: stoffe în permanență

A apărut

în „Biblioteca bunului păstor” Nr. 17 scrierea

„La picioarele Mântuitorului”

Scurte meditații pentru preoți, prelucrate după **A. Huonder**, din limba germană

de

Ioan Moșoiu

profesor la liceul ortodox român „Andrei Șaguna” din Brașov

Volumul I. Sibiu 1927. Tipografia arhiepiscopale. Pagini 205. Prețul Lei: 80.

În zilele acestea s'a trimis această scriere, deosebit de frumoasă și prețioasă, tuturor preoților din arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu. Dar nu ar trebui să fie preot în biserica românească, care să nu fi citit această carte. Ea este de recomandat și oricărui suflet iubitor de cele sfinte.

Dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu se poate procura

Istoria bisericească universală

și

Statistica bisericească

de

Euseviu Popovici

profesor la Facultatea Teologică din Cernăuți

Curs oral în limba germană, ținut pentru ultima oară în anul academic 1909, revăzut și mai adăugit ulterior

Traducere

de

Mitropolitul Atanasie Mironescu

fost Primat al României

PREȚUL: Volumul I Lei 130.—

„ II „ 150.—

„ III „ 120.—

„ IV „ 200.—

plus spese postale Lei 30.—

Citiți

MEMORIILE

Arhiepiscopului și Mitropolitului

Andrei Șaguna

Au apărut într'un frumos volum, de 112 pagini, cu ilustrațiuni. Cartea cuprinde însemnările lui Șaguna despre fapte și întâmplări momentuoase din viața sa. Se află la Librăria Arhiepiscopale din Sibiu

Prețul: 25 Lei

În editura Sfintei Mănăstiri-Neamțu, a apărut

Urmarea lui Isus Hristos

Ed. II-a. Prețul 35 lei

Se poate comanda dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu, trimițând prețul, plus spesele de poștă Lei 10, prin mandat postal.

Au apărut:

Manuale de limba românăde **E. HODOȘ**

I. Carte de citire și Gramatică pentru clasa a 4-a secundară;

II. Noțiuni de Stilistică și Poetică și Carte de citire (pentru Istoria Literaturii); și

III. Elemente de Ist. Literaturii

Se găsesc de vânzare la **LIBRĂRIA ARHIEPISCOPEANĂ** în Sibiu

Dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu, se pot procura următoarele **Albume de broderii și țesături românești**, de dna **MINERVA SCHAFFER n. COSMA**

Album de broderii și țesături rom. vol. II 600
Caietul I Modele de cusături românești 25
„ II „ „ „ „ 40
„ III „ „ „ „ (8 foi) 80

Se pot trimite și prin poștă alăturând 10 lei spese de poștă.

La Librăria Arhiepiscopale din Sibiu se află de vânzare

Registre de tot felul

◆ legate și broșate ◆

pentru parohii, bănci, oficii și particulari cu

— prețuri moderate —

A apărut și se află de vânzare la Librăria Arhiepiscopale:

Introducere în sfintele cărți ale

Testamentului Vechiu

de Arhipresviterul-Mitrofor **Dr. VA-SILE TARNAVSCHI** prof. titular la Facultatea de teologie din Cernăuți. Prețul Lei 400.—. La comanda se alătură Lei 20.— pentru spese postale.

Au apărut și se află de vânzare la Librăria Arhiepiscopale, Sibiu

Cântări funebre

pentru cor de bărbăți, de:

Dumitru Cunțan

Prețul Lei 30, plus spesele postale Lei 12.

A apărut:

Povătuitorul Creștinului ort.de **Pr. Ioan Ștefan Popescu**

o minunată cântăcă de rugăciuni și povești despre cum trebuie să se poarte creștinul adevărat în biserică. Prețul leg. 40 Lei. Broș. 20, plus Lei 10 spese. Se poate comanda dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu.

A APĂRUT

BISERICA ÎMPOTRIVA CONCORDATULUI

Declarațiunea Episcopatului ortodox român prezentată la discuția pentru ratificarea Concordatului, în ședința dela 23 Mai 1929, a senatului român

de

Dr. NICOLAE BĂLAN

Arhiereu și Mitropolit

Prețul Lei 30.— + spese Lei 5.—. Se poate comanda dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu, trimițând prețul prin mandat postal.

Dela Librăria Arhiepiscopale se pot procura

Notițe despre întâmplările contemporane

de Ioan cav. de Pușcariu. Prețul Lei 100, plus spese de poștă Lei 15

A apărut în Biblioteca

La Vatra sufletească a Neamului Nr. IX

Cum s'a făcut unirea cu Roma în Ohaba-Forgaci? (Banat)

Demascarea unor siluiri și fraude de

Dr. Gh. Cluhandu

consilier-referent eparhial, Arad.

Se poate procura dela Librăria Arhiepiscopale din Sibiu. Prețul Lei 25.—, plus spese Lei 5.—.

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Pentru preoți. Stoffe bune, ieftine, speciale pentru reverenți, se găsesc de vânzare, în cantitate restrânsă, la Librăria Arhiepiscopale, Sibiu. Doritorii sânt invitați a se adresa cu încredere și cât mai curând către Librăria noastră.

A apărut, în a treia ediție, romanul:

MARTIRII,

de **Constanța Hodoș**, cu o prefață de Ion Gorun. București, Tip. I. Copușeanu.

De vânzare la Librăria Arhiepiscopale, Sibiu. Prețul 60 lei, și porto.